Kuuromykkäin Lehti.

Mikkeli, Aleks. Kasurisen kirjapaino.

№ 3. Maaliskuulla 1902. 7:s vuosik.

Tilaushinta: 1 mk. 50 p. vuodelta.

Toimittajat: *I. Savolainen. K. Reponen.*

Jeesus herättää Latsaruksen.

Joh. 11.

Latsarus oli Jeesuksen ystävä. Hänen molemmat sisarensa Maria ja Martta olivat Herran uskolliset opetuslapset ja rakastivat häntä suuresti. Ja »Jeesus rakasti Marttaa ja hänen sisartansa ja Latsarusta». Jerusalemista tuli hän usein Betaaniaan, jossa sisarukset asuivat. Mielellään kävi hän heidän luonaan ja iloitsi nähdessään rakkauden ja hyvän sovun vallitsevan heidän keskuudessaan. Heidän kotinsa oli onnen ja tyytyväisyyden koti.

Mutta kerran tapahtui muutos. Latsarus sairastui vaaralliseen tautiin. Sisaret pelästyivät kovin. Heitä suretti nähdessään veljensä kärsivän. He olisivat tahtoneet mielellään auttaa veljeään, mutta he eivät voineet. Latsarus tuli vaan kipeämmäksi. Heidän täytyi jo ruveta pelkäämään että Latsarus kuolee. Heidän sydämmensä olivat murheelliset, mutta

ei kukaan voinut auttaa heitä. Jeesus yksin olisi voinut auttaa heitä, mutta hän ei ollut silloin siellä. Ikävissään he huusivat: »jos Jeesus olisi nyt täällä, voi, jos hän kohta tulisi». Mutta hän ei tullut. Ei missään löytynyt auttajaa. Varmaan he silloin ajattelivat: »minkätähden Jumala lähettää meille murhetta?» Tästä me näemme että Jumala ei anna surua ja murhetta ainoastaan pahoille ja uskottomille, vaan myös omille opetuslapsilleen ja uskovaisille. Niin on ollut ennen ja niin on myös tänä päivänä. Hänen tahtonsa tapahtukoon. Hän tietää mikä on meille hyvä. Mutta kun Jumala lähettää meille tautia ja onnettomuutta, niin me kysymme ja ajattelemme: »minkätähden hän sen tekee, onko hän unhottanut että me olemme hänen opetuslapsiansa». Mutta me emme saa kysyä niin häneltä. Me emme saa nureksia, emmekä olla tyytymättömät, sillä Jumala on kaikkitietävä ja tietää parhaiten mitä me tarvitsemme. Me emme saa epäillä hänen rakkauttansa. Ja rukoilemmehan joka päivä: »tapahtukoon sinun tahtosi».

Marian ja Martan täytyi myös oppia olemaan tyytyväiset Jumalan tahtoon. Hädissään kääntyivät he mestarimme puoleen. He lähettivät sanomaan Jeesukselle: »Herra, se sairastaa, jota sinä rakastat». Varmaan he odottivat että Jeesus heti tulisi heidän tykönsä. Mutta vaara suureni ja Latsarus tuli kipeämmäksi. He odottivat turhaan ja Latsarus kuoli ja haudattiin. Jeesus ei ollut suojellut heitä raskaimmasta murheesta, veljen kuolemasta. Mutta sen mukana, jonka he olivat lähettäneet Jeesuksen luo, lähetti Jeesus heille lohdutusta sanoillansa: »ei tämä

tauti ole kuolemaksi, vaan Jumalan kunniaksi». Ei kuolemaksi, ja kumminkin kuoli Latsarus! Kuinka ymmärsivät sisaret Jeesuksen sanat? Minkätähden hän ei tullut heitä auttamaan? Monen ihmisen oli Jeesus parantanut ja herättänyt kuolemasta, mutta heitä hän ei tullut auttamaan. Vieläkö he voivat uskoa että Jeesus rakasti heitä? Se oli kova koetus.

Usein tapahtuu meidänkin keskuudessamme samanlaista. Usein saavat vanhemmat seisoa lastensa, lapset vanhempiensa, ystävät ystäviensä kuolinvuoteen vieressä. He ovat rukoilleet Jumalaa että hän auttaisi heitä. Maailma, jossa elämme, on murheen laakso. Usein me rukoillemme Jumalaa ja luulemme että hän ei kuule rukouksiamme. Me luulemme että hän on unhottanut meidät. Me emme ymmärrä Jumalan tarkoituksia, emmekä saa moittia häntä, vaan olla nöyrät. Meidän pitää vaan odottaa apua häneltä ja hän auttaa kyllä meitä.

Maria ja Marttakin saivat apua. Neljän päivän perästä tuli Jeesus heidän tykönsä. Oliko se silloin liika myöhään? Eivätkö he ajatelleet: minkätähden Jeesus ei tullut aikaisemmin? Mutta he eivät kumminkaan luopuneet toivostansa. Surullisena meni Martta Jeesusta vastaan ja sanoi: Herra, jos sinä olisit ollut täällä, ei veljeni olisi kuollut! Hän syytti Jeesusta ettei hän tullut aikaisemmin. Jeesus ei vihastunut, sillä me näemme että Martta uskoi että Jeesus olisi voinut auttaa Latsarusta, jos hän olisi ollut silloin heidän luonaan. Mutta vielä toivoi Martta; hän sanoi: minä tiedän että Jumala antaa sinulle kaikki mitä sinä pyydät häneltä. Hän ajatteli että

Jeesus voi vielä nytkin auttaa Latsarusta, jos hän vaan tahtoo, mutta hän ei uskaltanut varmaan luottaa hänen apuunsa. Silloin sanoi Jeesus hänelle: sinun veljesi on nouseva ylös. Me odotamme ja luulemme, että Martti olisi tullut hyvin iloiseksi, mutta niin ei ollut. Hän ei tahtonut iloita liika aikaiseen, hän luuli että Jeesus tarkoitti aivan toista. Sentähden Martta sanoi: minä tiedän että hän nousee viimeisenä päivänä. Martta ei voinut iloita siitä ylösnousemisesta sentähden, että siihen vielä oli niin pitkä aika ja hänenkin piti kuolla sitä ennen. Jeesuksen piti ottaa häneltä pois tämä luulo, sentähden sanoi Hän Martalle: »Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, hän elää, vaikka hän olisi kuollut. Uskotko sinä sen?» Jeesus tahtoi sanoa hänelle: »Minä olen elämän ja kuoleman Herra, minä voin antaa ja ottaa pois elämän. Minä herätän ihmiset viimeisenä päivänä. Enkö minä sitten nyt voisi herättää heitä. Ihminen, joka uskoo minuun, saa ijankaikkisen elämän. Sitä elämää ei voi kuolemakaan ryöstää. Ruumiin täytyy kuolla, mutta sielu ei kuole, se pääsee ijankaikkiseen elämään. Martta ei ymmärrä täydellisesti tätä, mutta hän tahtoo uskoa. Sentähden sanoo hän: »minä uskon että sinä olet Kristus, Jumalan poika». Hän oli voittanut koetuksen ja Jeesus iloitsi siitä suuresti.

Silloin Jeesus toi avun sisareille. Hän itki haudalla. Hän olisi ennen tahtonut auttaa sisaria, mutta hänen täytyi totella Isänsä tahtoa. Ja Jumala tahtoi että Jeesuksen piti tehdä suurempi ihme kuin parantaa Latsarus taudista. Jumala tahtoi että Jeesuksen piti herättää Latsarus kuolleista.

Mutta vielä täytyi sisarten kärsiä yksi koetus. Seisoessaan haudalla, tunsivat he ruumiin hajun. Latsaruksen ruumis oli ollut haudassa 4 päivää, se rupesi jo mätänemään ja haisemaan. Varmaan ajatteli Martta: »voikohan Jeesus auttaa meitä enään». Mutta silloin huusi Jeesus: »Latsarus, tule ulos haudasta»! Ja vaikka hänen ruumiinsa jo oli ruvennut mätänemään, totteli sielu Jeesuksen käskyä ja palasi Latsaruksen ruumiiseen. Jeesus näytti että hän oli elämän ja kuoleman herra. Kaikki, jotka seisoivat haudalla, ihmettelivät hänen voimaansa ja monet uskoivat häneen.

Tästä näemme että Jumala tekee kaikki hyvin. Latsaruksen sisaret ymmärsivät myös Jumalan tarkoituksen. He kiittivät Jumalaa sentähden että he olivat saaneet nähdä Jumalan voiman ja ymmärsivät että Jumala oli viisaudessaan pannut heidät kovalle koetukselle, mutta että se koetus oli heille hyödyllinen. Tämän saavat Herran opetuslapset vielä nytkin kokea. Jumala ei lähetä heille onnettomuutta kiusatakseen ja vahingoittaakseen heitä, vaan hyödyttääkseen heitä. Hänen täytyy usein rangaista meitä syntiemme tähden, mutta hän tarkoittaa meidän parastamme. Surun ja murheen aikana opimme me paremmin tuntemaan Jumalaa ja ymmärtämään mitä hän tahtoo. Meidän pitää oppia odottamaan hänen apuansa ja rukoilemaan »tapahtukoon sinun tahtosi». Meidän pitää oppia ymmärtämään kuinka heikot ja avuttomat me olemme ja kuinka armollinen ja lau-

pias hän on. Elämä on Jumalan koulu. Jos me elämässä opimme yksin häneen luottamaan, niin me kiitämme myös Jumalaa niistä onnettomuuksista, joita hän meille lähettää. Me tiedämme että tämä elämä on lyhyt ja elämän jälkeen pääsemme me taivaaseen Vapahtajamme luo.

Saarna Mikkelinpäivänä.

(Jatkoa.)

Meidän on siis nöyrryttävä ja tultava uudestaan lapsiksi, jos tahdomme päästä jäseniksi Jumalan valtakunnassa. Tämä tuntuu meistä kummalliselta, mutta niin on sittekin asianlaita. Vaikka me Nikodemuksen tavoin kummaksuen kysyisimme: kuinka taitaa ihminen vanhana syntyä, taitaako hän äitinsä kohtuun jälleen mennä ja syntyä? (Joh. 3: 4) niin kuuluu meille vastaus: totisesti, totisesti minä sanon sinulle, ellei joku vastuudesta synny, ei hän taida Jumalan valtakuntaa nähdä (Joh. 3: 4). Taivaan valtakunta ja sen asukkaat ovat puhtaat, me luonnostamme olemme synnin turmelemat ja saastuttamat. Tämä valtakunta ei muutu meidän laatumme ja luontomme mukaiseksi, vaan meidän on muututtuva sen luontoisiksi. Sentähden on kääntyminen ja uudestasyntyminen meissä tarpeen. Jumala

tahtoo sen meissä vaikuttaa sanan ja sakramenttein kautta. Jumala yksin voi sen meissä vaikuttaa, sillä uutta voi luoda ainoastaan Hän, joka on Luoja. Mutta meidän tulee antautua Hänen armonsa ja johdatuksensa haltuun. Meidän tulee avata sydämmemme Hänen vaikutuksilleen. Silloin tulee meistä vähitellen pieniä. Silloin haihtuu meistä vähitellen nuo hyvät ajatukset ja suuret luulot itsestämme. Me näemme koko syntisyytemme ja surkeutemme Jumalan sanan valossa. Silloin emme ajattele: me olemme syntisiä niinkuin muutkin ihmiset, vaan me huokaamme Paavalin kanssa: minä olen syntisistä suurin (1 Tim. 1: 15). Kun Saul vainomielin kiiruhti Damaskusta kohti, ei hän tuntenut itseään tällaiseksi hengellisesti vaivaiseksi. Hänestähän kerrotaan: mutta Saulus puhkui vielä uhkauksia ja murhaa Herran opetuslapsia vastaan (Ap. tek. 9: 1). Hän ei ollut mikään lapsi, joka tällaisesssa mielessä lähestyi Damaskuksen porttia. Hän oli nuorukainen, jolla oli miehuuden into ja voima. Mutta miten toisenlaiseksi hän tuli ihmeellisen kääntymisensä kautta. Hän tuli aivan kun lapseksi. Hän ei voinut kulkea, vaan toisen piti taluttaa häntä. Hän ei tiennyt minne hän kulkisi. Kuinka hengellisesti vaivaiseksi hän tunsi itsensä. Kuinka riippuvaiseksi tunsi hän itsensä. Kuinka usein tunnustaa hän lähetyskirjeissään, että kaikki mitä hänellä on, sen on hän Jumalalta saanut vastaan ottaa lahjana. Kuinka usein pysähtyi hän rukouksissa Herran ristin juurella saadakseen voimaa vaeltamaan kaitaista tietänsä!

Kuinka on meidän laita, ystäväni? Onko mei-

dän elämässämme ollut mitään todellista kääntymistä? Olemmeko vielä suuret omissa ajatuksissamme? Onko Jumalan sana ja totuuden Henki saanut nöyryyttää meitä? Onko se saanut tehdä meitä lapsiksi? Ihmeellinen on hengellinen herätys. Yht'äkkiä se lyöpi alas ihmiseen, eikä hän oikein tiedä miten hänen kanssaan on. Herra sanookin siitä: Tuuli puhaltaa, kussa hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, etkä tiedä, kusta hän tulee taikka kuhun menee; näin on jokainen, joka Hengestä on syntynyt (Joh. 3: 8.) Mutta vähitellen valkenee asiat hänelle, niinkuin ne valkenivat Paavalillekin. Syntinsä, kurjuutensa ja huonoutensa hän näkee selvästi, mutta kirkkaasti alkaa loistaa myös Jumalan armo Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa. Onnellinen on ihminen, joka tällöin havaitsee ja saa kokea, että Jumalan pelastava ja anteeksi antava armo on suurempi kuin meidän syntikurjuutemme. Autuas on se, jonka pahat teot ovat annetut anteeksi ja jonka synnit peitetyt ovat. Autuas on se ihminen, jolle Herra ei soimaa vääryyttä, jonka hengessä ei vilppiä ole (Ps. 32: 1—2). Hän on, tällainen ihminen, lapsi, jolta ennen kaikki puuttui, vaan jolla nyt on kaikki mitä hänen sydämmensä halajaa. Hän on lapsi, joka ennen ei tiennyt minne hän kääntyisi, että avun saisi, mutta nyt hän tuntee, että on auttajaa, jonka nimi on Jeesus Kristus, syntisten Vapahtaja. Ennen hän ei voinut mitään muuta kuin tehdä syntiä, nyt hän on saanut voimaa korkeudesta. Hän on kansalainen Jumalan valtakunnassa. Taivaan valtakunta on hänen. Kukaan ei sitä tempaa häneltä pois. Hän on onnellinen tässä elämässä, autuas ijankaikkisuudessa. Hänellä on elävä toivo tulevaisesta kirkkaudesta. — Herra Jeesus, muuta meidätkin Henkesi kautta! Tee meidätkin sinun lapsiksesi! Sinä yksin voit sen tehdä! Amen.

Väinö Ropponen.

Huolelliset vanhemmat.

Viime syyslukukauden loppupuolella kävi maakauppias Villi Virolahden pitäjästä kuuromykkätyttärensä Naiman kanssa Mikkelin kuuromykkäin koulussa. Hän tahtoi tuoda Naiman oppilaaksi Mikkelin kuuromykkäinkouluun. Hän ei tietänyt onko Mikkelin kuuromykk. koulu puhe- vai kirjoituskoulu. Kun me puhuttelimme isää, niin me tulimme huomaamaan, että tyttöä, joka jo pienenä oli kadottanut kuulonsa, oli hoidettu erittäin suurella huolella.

Me tahdomme tämän kertoa Kuuromykkäin lehdessä, sillä me toivomme että jokaisen kuuron lapsen vanhemmat tekevät samalla tavalla kuin Naima Villin vanhemmat.

Kun Naima oli noin parin vuoden ikäinen ja aloitteli jo vähän puhua, sairastui hän kovasti. Hän kuitenkin parani ankarasta taudista. Mutta hänen vanhempansa silloin huomasivat, että Naiman kuulo-

oli silloin kadonnut melkein kokonaan. Surullisena vei isä häntä lääkärin luo ensin Viipuriin, viimein aina Helsinkiin asti. Lääkärit eivät voineet auttaa Naiman kuuloa. He sanoivat että kun tyttö kasvaa ja vahvistuu niin ehkä hän rupeaa paremmin kuulemaan. Mutta niin ei tapahtunut. Kuulo ei parantunut tytön kasvaessa.

Vanhemmat kuitenkin puhuivat suulla Naiman kanssa. He eivät koskaan viitanneet hänelle. Pienet veljensä ja sisarensa puhuivat myöskin aina suulla hänelle. Naima katsoi tarkkaan heidän suunsa liikkeitä, heidän puhuessaan hänelle. Tyttö oppi puhumaan uusia sanoja vanhemmiltaan, veljiltään ja sisariltaan.

Hän oppi uusia käsitteitä ja oppi huulilta lukemaan ihmisten puhetta. Hän ei unhoittanut puhetta, jota hän vasta vähän kuulevana oli oppinutkin. Naima oppi joka päivä enemmän ja enemmän.

Uudelleen sairastui Naima raukka 7 eli 8 vuoden ikäisenä. Hän oli silloin kovin kipeä. Vanhemmat odottivat jo häntä kuolemaan. Kauan sairasti hän. Hän vihdoin parani vähitellen. Tyttö oli heikko kauvan sairauden jälkeen. Taas käytettiin häntä lääkärien luona. Isä oli toivonut, niinkuin aina vanhemmat tekevät, että kuulo vielä kerran palaisi Naiman korviin. Se oli turha toivo se. Kipeästi koski se vanhempain sydämmeen. Jos hänellä vielä hiukan olikin kuuloa jälellä, katosi se nyt toisen sairauden aikana ijäksi. Mutta terveeksi tultuaan ei tyttö ollut unhoittanut opittua puhetta, sanoja eikä käsitteitä. Vanhemmat, sisaret ja veljet puhuivat vaan

hänelle suulla. Opettivatpa häntä kirjoittamaan kirjaimiakin. Vähänkään eivät he hänelle viitanneet. Tämä oli kaikki hyvä. Se oli vanhemmilta hyvin viisaasti tehty.

Meitä ihmetytti kun Naima tuli kouluun ja kuulimme isän kertomuksen.

Nyt on Naima noin 14 vuoden vanha. Hän puhuu hyvin suulla. Hän ymmärtää huulilta lukea mitä hänelle puhutaan. Vieläpä on hänen äänessään jälellä samanlaista sointua kuin kuulevain puheessa, vaikka ei niin täydellistä. Meitä ihmetytti vielä se, että isä, joka ei tunne kuuromykkäin opetusta, osasi näin menetellä kuuron tyttärensä kanssa. Rakkaus lapseensa opetti hänelle tuntemattomia asioita. Naima saa olla monin kerroin kiitollinen huolellisille vanhemmilleen.

Kouluun tuodaan usein kuuromykkiä oppilaita, jotka ovat paljon myöhemmällä ijällä kuin Naima menettäneet kuulonsa. Moni on sen kadottanut 7—10 vuoden ikäisenä. Sitä ennen on hän täydellisesti osannut puhua. Mutta sitten ovat he unhoittaneet paljon puheestansa, ja toiset suurimmaksi osaksi. Hyvin vähän he ovat taitaneet huulilta lukea, toiset eivät ensinkään. Tässä on ollut paljon huolimattomuutta, ymmärtämättömyyttä tahi välinpitämättömyyttä vanhempain tai holhojain puolelta.

Nyt on Naima Kuopion kuuromykkäinkoulussa. Isä aikoi ensin tuoda hänet oppilaaksi Mikkelin kuuromykkäinkouluun. Mutta hän pelkäsi kovin, että tyttö täällä olisi oppinut viittaamaan. Olisihan niin voinut käydäkin, että hän osaksi olisi sitä oppinut. Eikä

toverinsa täällä olisi voineet hänen kanssaan suulla puhua. Oli siis luonnollista että Naima pääsi puhekouluun täytentämään tietojansa ja täytentämään sitä, jota hänen vanhempansa eivät voineet hänelle opettaa.

Kevät tulee.

Kevät se tulee talvenki takaa!
Pakkasten vallan se voittaa.
Luonto se herää, mi talvella makaa,
Ja lintusten säveleet soittaa.

Kevät se tulee, päivä se paistaa,
Hengenkin luontohon vielä.
Ja silloinpa työmieskin riemua maistaa
Vaikk' otsakin olkohon hiellä.

Kevät kun saapuu Suomelle kerta,
Niin lippumme korkeelle liehuu;
Ja suonemme sykkivi innosta verta,
Ja sydän se riemusta riehuu.

Kevät se tulee, toivomme tuota;
Ja toivossa ikäkin luistaa.
Siis kansani kevääseen turvaa ja luota,
Niin Luojakin onneas muistaa.

Helsinki $^{9}/_{2}$ 1902.

S. O. W.

Mietteitä

Vertauksen johdosta kuninkaan pojan häistä

Matt. 22: 11—13 v:ssä.

Tässä puhutaan, että kuningas meni katsomaan vieraita ja näki yhden ihmisen, jolla ei ollut häävaatteita. Hän sanoi hänelle: »Ystäväni, kuinkas tänne tulit ja sinulla ei ole häävaatteita?» Mutta tämä vaikeni, s. o. ei puhunut mitään. Silloin kuningas käski palvelijainsa sitoa hänen kätensä ja jalkansa ja panna hänet torniin.

Samalla tavalla menetellään suurella Ehtoollisella. Mutta meiltä ei vaadita ulkonaista pukua tullaksemme sinne, vaan puvulla tässä tarkoitetaan Jesuksen vanhurskautta. Jos siis suuri kuningas (Jumala) tapaa meidät omissa kurjissa vaatteissamme, niin täydymme joutua häpeään, niinkuin tämä mies. Itämailla oli tapana tarjota kutsutulle hääpuku, mutta tämä mies oli halveksien hyljännyt sen. Samoin on meille tarjottu vapaa ja täydellinen anteeksi antamus Jesuksen Kristuksen kautta. Jos kannamme kaikki suuret, kaiken nimiset syntimme Jesukselle, rukoillen Häneltä armoa ja anteeksi antamusta, Häneltä, joka on sovittanut meidät Jumalan kanssa, niin saamme täydellisen anteeksi antamuksen, vaan jollemme niin tee, niin olemme halveksien hyljänneet tämän Jesuksen ansaitseman pyhän, saastuttamattoman vaatetuksen. Vertauksemme mies heitettiin pois ainoastaan siitä syystä, ettei hänellä ollut häävaatteita. Kuningas ei tiedustellut, millainen hän oli luonteensa ja maineensa puolesta, s. o. kuningas ei ottanut selkoa siitä, oliko hän suuri syntinen tai ei; oliko häntä pidetty arvossa hyvän käytöksensä nojalla tai ei. Jumala ei katso, millaiset olemme itsessämme. Me em-

me saa ajatella: »Minä en voi tulla tälle aterialle, kun olen niin suuri syntinen», vaan meidän pitää uskoa ja luottaa Jesuksen täytettyyn sovintotyöhön. Hän on ottanut koko maailman suuret synnit päällensä, kärsinyt ja kuollut niiden tähden, että me saisimme syntimme anteeksi. Hänen tuskansa oli niin suuri, kun vielä taivaallisen Isän kasvoista valo himmeni. Tässä tuskassa Jesus huusi: »Minun Jumalani, minun Jumalani, miksi minun ylönannoit (hylkäsit)!» Siis ainoastaan tästä riippuu meidän poisheittämisemme, jos hylkäämme Jesuksemme. Jos ette tiedä, millä lailla meitä heitetään pois, niin selitän muutamalla sanalla: jos menemme Pyhälle Ehtoolliselle koettamatta itseämme, huolimatta armoa ja anteeksi antamusta ja uskomatta, että tämä Jesuksen ruumis ja veri on meidän edestämme annettu ja vuodatettu syntein anteeksi antamiseksi, niin olemme tuomitut. »Joka kelvottomasti syö minun lihani ja juo minun vereni, hän syö ja juo tuomion itsellensä». Ja »joka ei usko, se on tuomittu». Jollemme ole Jesuksen vanhurskauden puvussa tilinteon eli tuomiopäivänä, niin meidät asetetaan vasemmalle puolelle olevien joukkoon, joille lausutaan nämät sanat: »Menkäät pois te kirotut siihen ijankaikkiseen tuleen!» Miten me nyt voimme puolustaa itseämme? Emme voi millään ehdolla puolustaa itseämme, vaan meidän täytyy vaieta. Koko elämän olemme olleet ihmisten silmäin edessä hurskaita ja jumalisia, vaan sydämmestämme olemme olleet petollisia eli ulkokullatuita, ja Jumalan läsnäollessa pitää meidän vaikeneman, kun Hän näkee sydämmeemme, olemmeko oikeassa vai väärässä. Tässä me olemme kiroileva mielettömyyttämme ja hulluuttamme, kun emme huolineet Jesuksen ansaitsemasta puvusta, joka on tarjottu meitä varten ilman rahatta ja hinnatta. Kun te tämän lehden rakkaat lukijat käytte Herran P. Ehtoolliselle, muistakaa tätä vertausta, niin ettette olisi tämän miehen kaltaisia,

joka heitettiin pois, vaan pääsisitte Karitsan (Jesuksen) häihin maan ääristä kootun Jesuksen veressä pestyn joukon kanssa ijäisesti (lakkaamatta) iloitsemaan ja veisaamaan uutta virttä.

On sijaa Herran luona vieläkin,
— Sun sijas pöydässään,
On sijaa! Syntiselle kullekin,
Kas, paikkaa säädetään!
Niin voimakkaasti kaikuu vielä
Kujissa, kadulla ja tiellä:
Viell' on sijaa!

Vielä on sijaa ja päivää autuuden
Oi, tule juuri nyt!
Herramme armo, rauha taivainen
Ei konsa pettänyt!
Oi, kohta elosi on ohi;
Tok' auk' on vielä armon ovi:
Viell' on sijaa!

Eelin Wigelius.

Kirje.

Wiipuri $^{14}/_{3}$ 02.

Rakkaat kuuromykät!

Minä lähetän tämän kirjeen teille luettavaksi. Se on ensimmäisen kerran kuin tähän kirjoitan. Olen ollut hyvin terveenä, eikä mitään ole puuttunut. Synnyin kuuromykkänä ilman mitään vaivaa v. 18 $^{29}/_{5}$ 82 Juvan pitäjässä. Kaikki meni ensin hyvin, mutta 13 vuoden ikäisenä kohtasin ikävän näyn, nimittäin: isäni ja äitini erkanivat minusta. Myrskyssä järvellä veneellä isäni hukkui. Äitini kuoli sairasvuoteella. Minulla on 2 veljeä ja 1 sisar. Kaikki lähtivät he ulos syntymäpaikasta, joka on rakkain meille, etsimään elatusta. Olemme kaikki vaan köyhiä, varattomia. Juvan kirkkoherra Järvinen toimitti minut Kuopion kuurojen kouluun v. 1892. Köyhänä tulin kouluun, ja sain runsaita armahduksia, joita en ikinä unhoita. Heti sain alus- ja päällysvaatteet. Kävin koulussa 8 vuotta ja astuin Herran Pyhälle Ehtoolliselle v. 1900. Silloin erosin koulusta ja rupesin tuumimaan: mihin ammattiin ryhtyisin? Päätin ruveta muurariksi. Sain muurarin oppia Mikke-

lissä mestari Kaipaisen luona. Siellä harjoittelin kesäkauden ja tulin tänne Wiipuriin. Täällä olen rakennustyössä rakennusmestari Tirkkosella. Hänen työssään on paljon muurareita; yksi heistä oli kuuromykkä, Emil Kärki, joka on hyvä muurari. Ei hän ole käynyt koskaan kuuromykkäinkoulua. Toissa vuonna kyllä pastori Luoma kehoitti häntä pyrkimään oppilaaksi kuuromykkäinkouluun. Toinen kuuromykkä on Matti Tiainen, jota niinikään kehoitettiin pyrkimään kouluun. Heidän hakemuspaperinsa ja kysymyskaavansa jo pastori Luomalle toimitettiin.

Täällä Wiipurissa minä ihailen oppia ja koetan pyrkiä eteenpäin. Lainailen kirjoja lainakirjastosta ja luen niitä. Olen lukenut monta hyvää kirjaa. Lainauksesta maksan 25 p. kuukaudessa. Minun mielestäni on hyvä että kuuromykkä lukee hyviä kirjoja ja siten oppii pitämään itseään parempana olentona, kuin kuuntelee ihmisten turhia puheita. Ihminen ei tule viisaaksi, kuin kuuntelee turhia sanoja, joiden seurauksesta elämä tulee huonommaksi.

Kun kuuromykkäin lehdet saapuvat meille, niin kiiruhdan niitä lukemaan ja saan siitä tietää tapahtumista kuuromykkäin alalla. Tässä lehdessä kuuromykät puhelevat toistensa kanssa. He lentelevät tämän lehden ilmastossa toisiaan tapaamaan kuin ilman pikku perhoset.

Täällä Wiipurissa on ikävät olot kuuromykkäin keskuudessa. He ovat riitaiset ja epäsopuiset. Minä olen mieluummin kuulevain seurassa. Minä opin heiltä paljon. He ovat ystävällisiä ja hyviä minulle, kun minä olen jättänyt kaikki entiset kiusaukset.

Rakkaalle opettajattarelleni A. Hellströmille nyt sanon syvimmät kiitokset niiden „Kymmenen käskynsanain yksinkertaisten selitysten“ edestä, jotka hän neiti Augusta Schalien'in mukana minulle lähetti. Kiitos neiti Hellströmille siitä että hän on minua opettanut ja kasvattanut ja tehnyt minut hyväksi ihmiseksi. Ylistys olkoon siitä myös Jumalalle. Syvimmät tervehdykset myös kaikille lukijoille.

Kunnioittaen

A. Kaminen.

Osoite: Wiipuri, Kolikkoinmäki. Hirvikatu N:o 6.

Huom.!!!

Kun allekirjoittanut on nähnyt että kuuromykkäin on vaikea saada työpaikkoja ja olen avannut puuseppätehtaan, johon tulee yksinomaan kuuromykkiä työhön, pyydän että kuuromykkäin koulujen johtajat ja opettajat tilaavat kaikkia huonekaluja minun tehtaalta, valmistetaan myös koulujen pulpetteja ja verhoilijan työtä. Kunnioituksella

J. O. Jacobsson.

Ranhankatu 18 Turku.

Sisällys: Jesus herättää Latsaruksen. — Saarna Mikkelinpäivänä (jatkoa). Kirj. Väinö Ropponen. — Huolelliset vanhemmat. — Kevät tulee, runo, kirj. S. O. V. — Mietteitä, kirj. Elin Wigelius. — Kirje. — Ilmoitus.